

Personelin servis hizmetleri sırasında yapmış olduğu harcamalar ile pazarlama personelinin müşteri ziyaretleri için aldıkları hediyeelik eşyalara ilişkin belgelerin tevsik edici belge olarak kullanılıp kullanılamayacağı hk.

Belge türü	Özelge
Kanun	VERGİ USUL KANUNU
Özelge no	13334133-KVK-02-3
Tarih	15.05.2013

T.C.

DÜZCE VALİLİĞİ

Defterdarlık Gelir Müdürlüğü

Sayı : 13334133-KVK-02-3

15/05/2013

Konu : Faaliyet Kapsamında şirket elemanlarının seyahat harcamaları gider olarak kabul edilmesi

İlgide kayıtlı özelge talep formunda, personelinizin satış sonrası verilen servis hizmetleri (kurulum, bakım ve onarım faaliyeti) sırasında yapmış olduğu (taksi fişi, otobüs bileti, otopark fişi, uçak bileti, posta alındı belgesi vb.) harcamalar ile pazarlama personelinin müşteri ziyaretleri için aldıkları (kolonya, çiçek, elbise, altın, takı vb) hediyeelik eşyalara ilişkin belgelerin gider belgesi olarak kullanılıp kullanılamayacağı hususunda Defterdarlığımız görüşü talep edilmektedir.

213 sayılı Vergi Usul Kanununun 3 üncü maddesinin (B) bendinde; "Vergilendirmede vergiyi doğuran olay ve bu olaya ilişkin muamelelerin gerçek mahiyeti esastır." denilmiş, vergiyi doğuran olay ve bu olaya ilişkin muamelelerin gerçek mahiyetinin yemin hariç her türlü delille ispatlanabileceği

belirtilmiştir.

Anılan Kanunun 228 inci maddesinde ise " Aşağıdaki giderler için ispat edici kağıt aranmaz:

1. Örf ve teamüle göre bir vesikaya istinat ettirilmesi mutat olmayan müteferrik giderler;
2. Vesikanın teminine imkan olmayan giderler;
3. Vergi kanunlarına göre götürü olarak tespit edilen giderler.

1 ve 2 numaralı fıkralarda yazılı giderlerin gerçek miktarları üzerinden kayıtlara geçirilmesi ve miktarlarının işin genişliğine ve mahiyetine uygun bulunması şarttır."hükmüne yer verilmiştir.

Mezkur Kanunun 232 nci maddesinde; "Birinci ve ikinci sınıf tüccarlar, kazancı basit usulde tespit edilenlerle defter tutmak mecburiyetinde olan çiftçiler:

1. Birinci ve ikinci sınıf tüccarlara;
2. Serbest meslek erbabına;
3. Kazançları basit usulde tespit olunan tüccarlara;
4. Defter tutmak mecburiyetinde olan çiftçilere;
5. Vergiden muaf esnafa.

Sattıkları emtia veya yaptıkları işler için fatura vermek ve bunlar da fatura istemek ve almak mecburiyetindedirler.

Yukarıdakiler dışında kalanların, birinci ve ikinci sınıf tüccarlar ile kazancı basit usulde tespit edilenlerden ve defter tutmak mecburiyetinde olan çiftçilerden satın aldıkları emtia veya onlara yaptırdıkları iş bedelinin (1.1.2013 tarihinden geçerli olmak üzere) 800 TL'yi geçmesi veya bedeli 800 TL'den az olsa dahi istemeleri halinde emtiayı satanın veya işi yapanın fatura vermesi mecburidir." denilmiş, 233 üncü maddesinde ise; birinci ve ikinci sınıf tüccarlar, kazancı basit usulde tespit edilenlerle defter tutmak mecburiyetinde olan çiftçilerin fatura vermek mecburiyetinde olmadıkları satışları ve yaptıkları işlerin bedellerinin yine aynı maddede sayılan vesikalardan biri ile tevsik olunacağı hükme bağlanmıştır.

167 Sıra No.lu Vergi Usul Genel Tebliğinde ise birinci ve ikinci sınıf tüccarlarla defter tutmak mecburiyetinde olan çiftçilerin yukarıda 5 madde halinde sayılan kimselere sattıkları emtia veya yaptıkları işler için satılan emtianın veya yapılan işin bedeli ne olursa olsun fatura vermelerinin, emtiayı satın alan veya hizmeti yaptıran bu kimselerinde fatura istemelerinin ve almalarının zorunlu olduğu ve bunlar için perakende satış fişlerinin geçerli olmayacağı açıklanmıştır.

Ancak, daha sonra yayımlanan 204 ve 206 Sıra No.lu Vergi Usul Kanunu Genel Tebliğleri ile bu düzenlemeye bazı istisnalar getirilerek, mükelleflerin ticari faaliyetlerine ilişkin olarak işyerlerinde kullanılmak ve tüketilmek amacıyla satın aldıkları (kırtasiye, büro ve temizlik malzemeleri gibi) ve bedeli fatura düzenleme mecburiyetini belirleyen kanuni haddi aşmayan mal ve hizmet bedelleri için düzenlenen perakende satış veya yazar kasa fişlerinin gider belgesi olarak kabul edilmesi uygun görülmüştür. İşletmenin tüketimi dışında satışa konu olacak mal ve hizmetlerin alımlarında ise bedeli ne olursa olsun fatura düzenlenmesi defterlere faturalara dayanılarak kayıt yapılması gerektiği açıklanmıştır.

Ayrıca, 275 Sıra No.lu Vergi Usul Kanunu Genel Tebliği ile de, taksi işleten mükelleflerden alınan ve tutarı fatura düzenleme mecburiyetine ilişkin kanuni haddi aşmayan perakende satış fişlerinin de, gider belgesi olarak kabul edilmesi uygun görülmüştür.

Yukarıda yer alan hüküm ve açıklamalara göre; şirketiniz elemanlarının işle ilgili şehir içi seyahatlerinde taksi işleten mükelleflerden alınan perakende satış fişleri hariç, otobüs, minibüs, raylı sistem vb. ulaşım araçları kullanmaları durumunda belge temini zor olduğundan bu tür harcamaların 228 inci madde kapsamında (gerçek miktarları üzerinden kayıtlara geçirilmesi ve miktarlarının işin genişliğine ve mahiyetine uygun bulunması şartıyla) vesikanın teminine imkan olmayan giderler olarak kabulü mümkün bulunmakla beraber söz konusu harcamalara ilişkin fatura vb.belge temin edilmesi halinde bu belgeler tevsik edici belge sayılacaktır. Ancak şehirler arası yapılan iş seyahatlerine ilişkin seyahat harcamalarının yolcu bileti ile tevsiki gerekmektedir.

Diğer taraftan, servis hizmeti kapsamında şirketiniz elemanların şehir içi ve dışındaki seyahatlerinde yemek ve benzeri harcamalarının ise kurum kazancının tespitinde gider olarak dikkate alınabilmesi için fatura ile tevsik edilmesi gerekmektedir.

Öte yandan, 5520 sayılı Kurumlar Vergisi Kanununun "Safi Kurum Kazancı" başlıklı 6 ncı maddesinde; kurumlar vergisinin, mükelleflerin bir hesap dönemi içinde elde ettikleri safi kurum kazancı üzerinden hesaplanacağı ve safi kurum kazancının tespitinde Gelir Vergisi Kanununun ticari kazanç hakkındaki hükümlerinin uygulanacağı hüküm altına alınmıştır. Bu hükümler uyarınca tespit edilecek kurum kazancından Kurumlar Vergisi Kanununun 8 inci maddesi ile Gelir Vergisi Kanununun 40 ıncı maddesinde yer alan giderler indirilebilecektir.

Ticari kazancın elde edilmesi ve idame ettirilebilmesi için yapılan genel giderlerin matrahtan indirilebilmesi için giderle kazancın elde edilmesi ve idamesi arasında illiyet bağının bulunması, giderin keyfi olmaması, yani kazancın elde edilmesi için mecburi olarak yapılması, yapılan gider karşılığında gayrimaddi bir kıymet iktisap edilmemiş olması gerekir. Ayrıca, bu giderlerin tevsik edici belgelere dayanması (fatura, fatura yerine geçen vesikalar gibi) ve yasal kayıtlarda izlenmesi gerekmektedir.

Bu hüküm ve açıklamalara göre, personelinizin servis hizmetleri sırasında yapmış olduğu söz konusu harcamalarla müşteri ziyaretleri için alınan hediyelik eşyalara ilişkin giderler yukarıdaki şartları

taşıması halinde kurum kazancının tespitinde indirim unsuru olarak dikkate alınabilecektir.

Öte yandan, söz konusu giderlere ilişkin muvazaalı bir durumun tespit edilmesi durumunda gerekli cezai işlemlerin yapılacağı tabiidir.

Bilgi edinilmesini rica ederim.

(*) Bu Özelge 213 sayılı Vergi Usul Kanununun 413.maddesine dayanılarak verilmiştir.

(**) İnceleme, yargı ya da uzlaşmada olduğu halde bu konuya ilişkin olarak yanlış bilgi verilmiş ise bu özelge geçersizdir.

(***) Talebiniz üzerine tayin edilmiş olan bu özelgeye uygun işlem yapmanız hâlinde, bu fiilleriniz dolayısıyla vergi tarh edilmesi icap ederse, tarafınıza vergi cezası kesilmeyecek ve tarh edilen vergi için gecikme faizi hesaplanmayacaktır.

Bu metin Mevzuat Bankası (mevzuat.vergibulustayi.com) aracılığıyla gib.gov.tr arşivinden alınmıştır. Resmî işlemlerde Resmî Gazete metni esastır. — 18.09.2026